

pentru drumul la muncă și diurnă lucrătorilor detașați pe teritoriul [statului gazdă], ținând cont de faptul că potrivit legislației naționale în cauză se consideră că lucrătorul detașat călătorește în interes de serviciu pe întreaga durată a detașării sale, astfel încât are dreptul indemnizația pentru drumul la muncă și la diurnă?

1.6.2. Articolele 56 și 57 TFUE și/sau articolul 3 din Directiva 96/71/CE trebuie interpretate în sensul că împiedică o instanță națională să refuze recunoașterea unei eventuale încadrări a lucrătorilor în categorii salariale create și aplicate de o societate dintr-un alt stat membru în statul său de origine, dacă o astfel de încadrare a fost efectuată?

1.6.3. Articolele 56 și 57 TFUE și/sau articolul 3 din Directiva 96/71/CE trebuie interpretate în sensul că permit unui angajator dintr-un alt stat membru să stabilească în mod valabil și obligatoriu pentru instanța din statul în care este efectuată munca, încadrarea lucrătorilor în categorii salariale, în cazul în care într-o convenție colectivă cu aplicabilitate generală din statul în care este efectuată munca se prevede o altă încadrare în categorii salariale din punctul de vedere al rezultatului final, sau poate statul membru gazdă în care au fost detașați lucrătorii prestatorului de servicii originar din celălalt stat membru să îi impună prestatorului de servicii să respecte prevederile privind încadrarea lucrătorilor în categoriile salariale?

1.6.4. La interpretarea în lumina articolelor 56 și 57 TFUE a articolului 3 din Directiva 96/71/CE trebuie să se considere cazarea pe care trebuie să o suporte angajatorul în temeiul convenției colective menționate la întrebarea preliminară 1.6, precum și tichetele de masă pe care prestatorul de servicii provenit dintr-un alt stat membru le acordă în temeiul contractului de muncă ca fiind o despăgubire pentru cheltuielile efectuate în urma detașării sau acestea sunt incluse în noțiunea de salariu minim în sensul articolului 3 alineatul (1) din directivă?

1.6.5. Prevederile articolului 3 din Directiva 96/71/CE coroborate cu cele ale articolele 56 și 57 TFUE trebuie interpretate în sensul că trebuie să se considere că o convenție colectivă cu aplicabilitate generală a statului membru în care este efectuată munca trebuie considerată justificată pe motive de ordine publică în cadrul interpretării întrebării privind plata în acord, despăgubirea pentru timpul de drum și diurna?

A acțiune introdusă la data de 17 iulie 2013 — Comisia Europeană/România

(Cauza C-405/13)

(2013/C 260/68)

Limba de procedură: româna

Părțile

Reclamanta: Comisia Europeană (reprezentanți: P. Hetsch, O. Beynet, L. Nicolae, agenți)

Pârâtă: România

Concluziile reclamantei

— să constate că prin neadoptarea tuturor actelor cu putere de lege și actelor administrative necesare pentru a se conforma prevederilor articolului 2 punctul 1, articolului 3 alineatul (5) litera b), precum și alineatelor (7), (8) și alineatului (9) litera c) ale aceluiași articol, articolului 5, articolului 7 alineatul (4), articolului 9 alineatele (l)-(7), articolului 10 alineatele (2) și (5), articolului 11 alineatul (8), articolului 13 alineatul (4) și alineatului (5) litera b), articolului 16 alineatele (1) și (2), articolului 25 alineatul (1), articolului 26 alineatul (2) litera c), articolului 31 alineatul (3), articolului 34 alineatul (2), articolului 37 alineatul (1) literele k), p) și q), alineatului (3) literele b) și d) și alineatelor (10)-(12), articolului 38 alineatul (1), articolului 39 alineatele (1), (4) și (8) și anexei I punctul 1 din Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE⁽¹⁾, sau, în orice caz, pentru că nu a comunicat aceste măsuri Comisiei, România și-a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul articolului 49 alineatul (1) din această directivă;

— să oblige România, în conformitate cu prevederile articolului 260 alineatul (3) din Tratatul FUE, la plata unor penalități pe zi de întârziere pentru încălcarea obligației de comunicare a tuturor măsurilor de transpunere a Directivei 2009/72/CE în cuantum de 30 228,48 euro pe zi de la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză;

— să condamne România la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

Termenul pentru transpunerea directivei în dreptul intern a expirat la 3 martie 2011.

⁽¹⁾ Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii (JO L 18, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 29).

⁽¹⁾ JO L 211, p. 55.